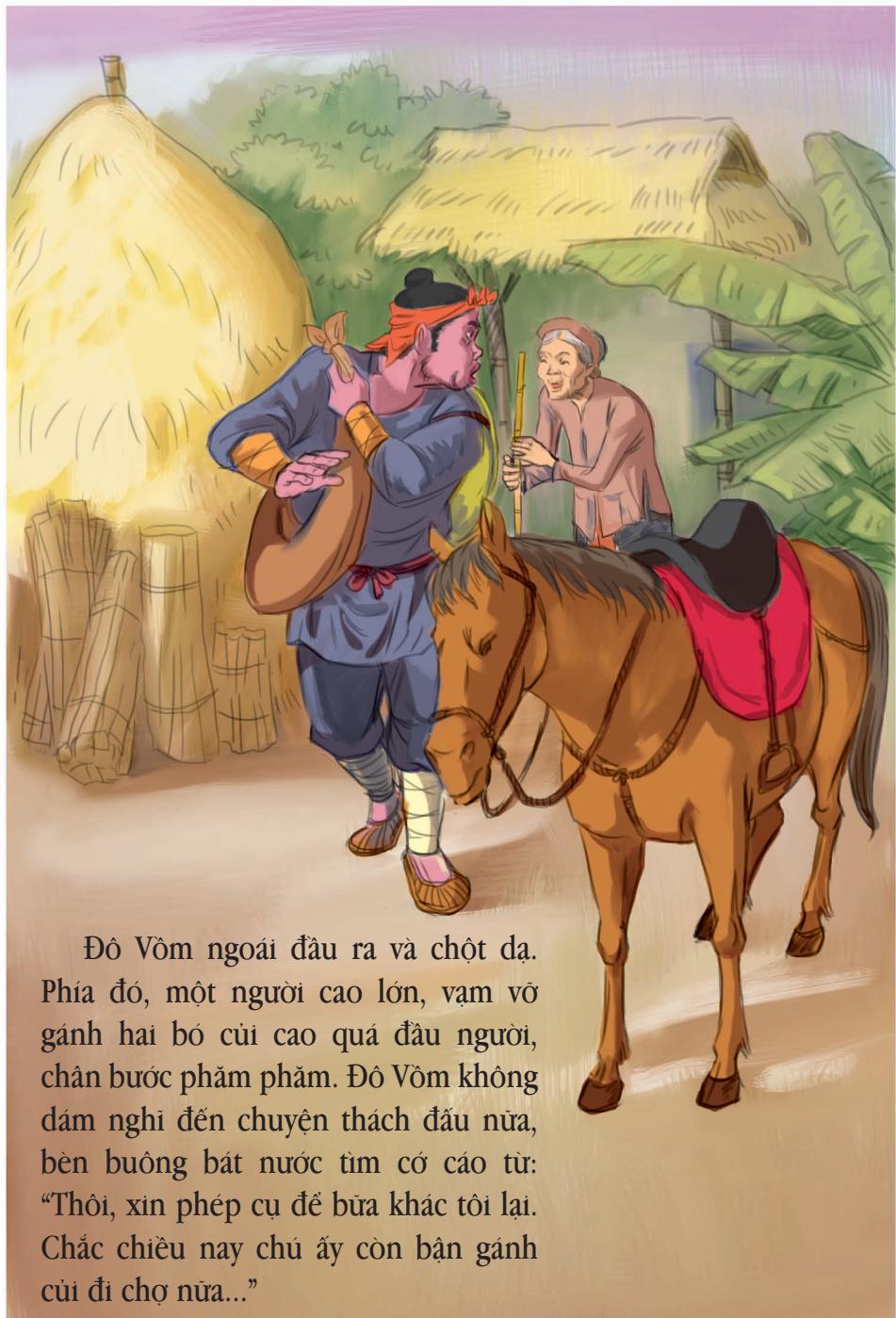

Bấy giờ ở huyện Đông Sơn có một đô vật nổi danh, tục gọi là Đô Vòm. Nghe tiếng Đô Bung có sức khỏe địch muôn người nên Đô Vòm khăn gói tim đến xem thực hư ra sao. Đến nơi cũng là lúc trời đã sang chiều.

Đô Vôm gấp mẹ của Đô Bung đang lúi húi dưới bếp. Bà mẹ nói: "Nhà bác ráng chờ cháu nó một lát, nó đi kiếm cùi chắc cũng sắp về đây!" Rồi bà mời Đô Vôm ra uống nước. Đô Vôm vừa bung bát nước lên chực uống thì bà mẹ chỉ về phía con đường núi trước mặt nói: "Đấy! Cháu nó đấy!"

Đô Vòm ngoái đầu ra và chột dạ.
Phía đó, một người cao lớn, vạm vỡ
gánh hai bó cùi cao quá đầu người,
chân bước phambi phambi. Đô Vòm không
dám nghĩ đến chuyện thách đấu nữa,
bèn buông bát nước tim cớ cáo từ:
“Thôi, xin phép cụ để bữa khác tôi lại.
Chắc chiều nay chú ấy còn bận gánh
cùi đi chợ nữa...”

Thuở ấy, có hai làng Cổ Bi và Đàm Xá tranh nhau địa giới. Làng Đàm Xá cậy đông trai đinh, giỏi võ nghệ nên được thế lấn lướt. Dân Cổ Bi không biết tính sao. Biết chuyện, Lê Phụng Hiểu bèn sang gặp các trưởng làng Cổ Bi, thưa rằng: “Bẩm các cụ, việc nhỏ như vậy cứ để tôi lo. Một mình tôi có thể trị những kè ngang ngược ấy!”

